

El meu amic Zort

Descripció

En Genís era un nen molt curiós. Li encantava mirar les estrelles cada nit des de la finestra de la seva habitació. Un dia, mentre observava el cel amb el seu telescopi, va veure una llum brillant que travessava el firmament i queia al bosc que hi havia darrere de casa seva. Intrigat, va decidir investigar què havia passat.

Amb una llanterna a la mà, en Genís va sortir de casa i va caminar cap al bosc. Quan va arribar al lloc on havia caigut la llum, va veure una petita nau espacial feta de metall brillant, com mai no havia vist. I allà, al costat de la nau, hi havia una petita criatura de color blau, amb grans ulls brillants i un somriure amable.

—Hola! —va dir la criatura amb una veu suau—. Em dic Zort. Soc del planeta Zircó i he vingut a explorar la Terra, però la meua nau s'ha avariat. Em pots ajudar?

En Genís, emocionat per haver trobat un extraterrestre, va assentir de seguida.

—És clar! Però... com puc ajudar-te? —va preguntar, amb el cor bategant ràpid.

—Necessito trobar una cosa especial que només existeix al vostre planeta, una pedra màgica que es diu Llum de la Terra. És l'única manera de reparar la meua nau.

Sense dubtar-ho, en Genís va acceptar el repte. Junts, ell i el Zort van començar una gran aventura pel bosc, buscant la misteriosa pedra. Pel camí, van trobar animals simpàtics que els ajudaven, com un mussol savi que sabia on trobar les pedres màgiques i un esquirol veloç que els guiava pels camins més amagats.

Després d'una llarga recerca, van arribar a una cova amagada, on brillava la Llum de la

Terra. Era una pedra preciosa que feia llum com les estrelles.

—Ho hem aconseguit! —va dir en Zort amb alegria.

Amb la pedra màgica a les mans, van tornar a la nau, i en Zort va utilitzar la seva energia per reparar el motor. La nau va començar a brillar i a fer sorolls estranys, preparant-se per tornar a l'espai.

—Gràcies, Genís. Ets un gran amic —va dir en Zort—. Mai no oblidaré l'ajuda que m'has donat. Si algun dia mires al cel i veus una llum brillant, seré jo saludant-te des del meu planeta.

En Genís va somriure, amb una barreja de tristesa i alegria.

—Jo tampoc no t'oblidaré, Zort.

La nau es va enlairar, deixant darrere seu una traça de llum brillant que va il·luminar el cel nocturn. En Genís va tornar a casa, pensant en la seva increïble aventura. I des d'aquell dia, cada nit mirava les estrelles, sabent que en algun lloc, a l'espai, el seu amic Zort també mirava cap a la Terra.